

Ficsor Noémi: A nagy utazás

Apa, anya, amikor majd nagy leszek, egy szuperszonikus űrhajót veszek.

Azzal utazom körbe a világot, megnézek mindent, mit senki sem látott.

Elmegyek a távoli Plútóra, de talán kicsinek bizonyulna.

És mire a Napot megkerülnék, megöszülnék, akár meg is halnék.

Inkább majd a Neptunuszra szállok, intek Galileinek, ha ott állok.

Félek azonban, hogy meg sem látja, olyan messze leszek... Hiába várja.

Ezután az Uránuszra indulok, de sajnós haza csak ritkán juthatok.

Attól is tartok, hátha lepotyogok, mivel a bolygó az oldalán forog.

A Szaturnusz a következő bolygó, csupán az a baj, hogy túl gyorsan forgó.

Ráadásul még a gyűrűk is körben... Mikor rá gondoltam, már elszédültem...

Jupiter a céloim, az óriás, de gondot okoz az időbeosztás.

E helyen a legrövidebb egy nap. Sajnós játszásra időt senki sem kap.

A csalódások után mars a Marsra, ahol a szél vörös port fúj az arcra.

Ezen kívül tűzhányók és kráterek túlságosan nagy veszélyt jelentenek.

Látom: a Vénusz fényesen ballag, ezért a neve Esthajnalcsillag.

Kár, hogy itt az ember hőgutát kap, meg ne lenne olyan hosszú egy nap...

A Merkúr a következő állomás, sajnós szélsőséges az időjárás,

S túlságosan gyorsan telnek az évek... Meteorit-becsapódástól félek...

A Nap is vár forró szeretettel, hiába... Én oda nem megyek el...

Csak innen, messziről szép az a Nap, a Földünknek fényt és meleget ad.

Amikor végül a Holdra érek, Neil Armstrong nyomdokaiba lépek.

Hiába harapnék a „kifliből”, rá kell majd ébrednem, hogy nincs miből...

Apa, anya, amikor majd nagy leszek, Föld körüli utazásra nem megyek.

Maradok a csodaszép Földön, melyen nálatok van a legeslegjobb helyem.